

Mannerheimristi n:o 36

Pataljoonanne perinneritari Aarre Alfred Voutilainen sai kutsun Viimeiseen Iltahuutoon 10.4.2000. Hänet siunattiin sotilaallisin kunniaosoituksin Leppävirralla. Tilaisuutta paikalliset ihmiset muistelevat vieläkin ainutkertaisen juhlavana maaseutupitäjän historiassa.

Uudenmaan Jääkäripataljoona oli hänelle kuin mieluisa kummilapsi. Hän seurasi elämääne ja kyläilykutsut olivat Hänelle poikkeuksetta mieluisia.

Tiedämme myös tapauksen, jossa Santahaminan arkinen ilta henkilökunnan ja varusmiesten seurassa löi laudalta hienot, kaksipäiväisen kokouksen juhlaillalliset Helsingissä. Valinta

kuului parantuneen.

Toinen temppu sijoittuu jo kohtuullisen vanhoille päiville. Isä näki, miten nuori varusmies masentui, kun ei pääsytäkään kutsuvieraiden nähden seinän ylitse köyden varassa. Uusi yritys tuotti tuloksen, kun vierellä kiipeävän veteraanin kanssa edettiin tasatahtia askel askeleelta. Hyppy alas ja kättely taisi-

Aarne Voutilaisen Mannerheimristin luovutustilaisuudessa Jorma Voutilainen piti koskettavan puheen. Kuvassa vasemmalta Jarmo Voutilainen, tytär Ritva Penttinen, puoliso Kerttu Voutilainen ja Jorma Voutilainen.

Kiitämme vielä kerran Uudenmaan Jääkäripataljoonan koko henkilökuntaa ja perinneryhmiä vaikuttavasta osuudesta.

On aikoja, jolloin Puolustusvoimat näyttää voimaansa. Saimme kokea, että sotilaat osaavat myös surra. Asepuvun sisällä on inhimillinen ihminen.

Aarre Voutilainen oli JP2:n mies. Hän oli joukko-osastostaan ylpeä koko elämänsä ajan.

oli spontaani. Vierailuluvan hän hankki puhelimitse ilman ennakkovaroitusta.

Kuuluupa kumminne joskus intoutuneen kouluttajien riemuksi näyttämään yhdessä sodanaikaisen komppanianpäällikkönsä, Tuomas Liponkosken kanssa, miten juoksuhaudaa vyörytetään taistelijaparina. Puvun takit oli sentään riisuttu ennen näytöstä juoksuhaudan reunalle. Motivaatio harjoitukseen

vat pelastaa molempien kunnian!

Perinneritarin julkiset puheet varusmiehille eivät koskaan käsitelleet sankaruutta. Ne huokuivat paremminkin huolta siitä, ettei kenenkään tarvitsisi lähteä valan velvoittamaan ääriavustukseen siihen valmistautumatta. Rohkenemme uskoa, että isälliset puheet kiitollisuudesta hänen omia kouluttajiin kohtaan lankesivat hyvään maaperään. Tosipaikassa virheen korjaa-

miseen ei annettu mahdollisuutta.

Aikakirjat kertovat surullista kiel-
tää, mitä tapahtui, kun Suomenkin rin-
tamalle jouduttiin aikanaan lähettä-
mään täydennysjoukkoja lähes kylmil-
tään. Jälleen mahtipontisesti esiin nos-
tettu poliittinen vastuu on huono kilpi,
kun vastaan ammutaan kovilla.

Olemme joutuneet miettimään,
mikä teki Isästäme valtakunnallises-
ti tunnustetun sotilaan?

Sotilastaitojen oppimisessa häntä
auttoivat varmaan hyvä fyysinen kun-
to ja suojeluskuntatausta ennen vaki-
naiseen palvelukseen astumista. Siel-
lä harjoitusmotivaatiota lisäsivät Suo-
men taivaalla leijuneet uhkapilvet.

Tositoinnissa tippaakaan muita
joukko-osastoja väheksymättä kuva
sodasta välittyi selvimmin oman jouk-
ko-osaston kautta. Pataljoona on kool-
taan yksikkö, jonka henki ja edesotta-
mukset ovat rivimiehenkin havainnoi-
tavissa aina komentajaan asti.

JP2:ssa annettiin ja myös kannet-
tiin vastuuta tinkimättömästi kukin ky-
kynsä ja asemansa mukaan. Henkilö-
kohtaisten irtopisteiden keruulle ei ol-
lut sijaa.

Omaa pataljoonan komentajaan-
sa Isä kuvasi mieheksi miesten joukos-
sa.

Komppanian päällikkönsä Hän pe-
lasti uimalla yli 30 asteen pakkasessa
koskena pauhaavasta Povensan tulvas-

ta. Yksi tuntemistamme joukkueen joh-
tajista, äärimmäisen miellyttävä ja suo-
raselkäinen mies, kuvailee ryhmän joh-
tajaansa olemukseltaan vaatimatto-
maksi mieheksi, jonka erilaisuus näkyi
vasta tiukimmissa paikoissa.

Perinneritarinne edusti kenttäta-
soa. Jätämme Teille muistoksi Hänen
oman kertomuksen tapahtumasta, joka
pakkasi kostuttamaan Hänen silmän-
urkkiaan aina, kun joku pakotti tarinan
toistamaan. Se liittyy ritariperusteluissa
mainittuun Enema-joen ylitykseen:

Käskey ylittää ryhmällään ensim-
mäisenä vihollistulen alla ollut silta tien
avaamiseksi muille tuntui ryhmänjoh-
tajasta lähes kuolemantuomiolta. Hän
teki itse tilin Luojaalleen siihen astises-
ta, nuoresta elämästään, vaihtoi ryh-
mänsä konepistoolimiehen kanssa aseita
ja antoi muotoseikoista poikkeavan
käskeyn: "Lähden yrittämään; tulkaa pe-
rässä, jos pääsette". Ei uskonut itse-
kään selviytyvänsä, mutta ampaisi
matkaan ja juoksi kuulemma elämän-
sä nopeimman pikamatkan konepistooli
rätisten.

Liikituksen aihe ei ollut oma on-
nistuminen, vaan se, että aseisiin pääs-
tyään ja siitä tulittaessaan Hänen häm-
mästykseseen tömähti penkkaa alas
vuorollaan ryhmän jokainen mies. Se
oli kuulemma korkein mahdollinen tun-
nustus miestensä luottamuksesta joh-
tajalleen.

Kertomus avaa näköalan myös sil-
le, miksi Ritarista tuli ehdottaman oi-
keudenmukaisuuden puolustaja myös
siviilielämässä. Kouluja käymätön mies
sai avattua olemuksellaan monia vai-
keita solmuja aikalaistensa ja kotiseu-
tunsa hyväksi. Niissä neuvotteluissa
oppiarvot, asema ja varallisuus saivat
usein väistyä sivuun inhimillisyyden tiel-
tä.

Nöyrästi tunnustamme saappaam-
me liian pieniksi Isän ja Puolison hen-
kisen perinnön välittämisessä uusille
sukupolville. Uskomme, että Hänen
kuten kaikkien muidenkin Ritareiden
elämässä on valtakunnallisen tason
viestiaineksia.

Paras nuoruus sodassa, nurkuma-
ton sotakorvausten hoitaminen ja maan
jälleen rakentaminen puutteen keskel-
lä saattavat meidät häpeämään kitinöi-
tämme tavan takaa.

Emme halua lisätä paineita Perin-
nepataljoonalle. Kun perinneritari itse
ilmiselvästi oli toiminnastanne hyvil-
lään, tiedämme Teidän onnistuneen
JP:n hengessä. Rohkenemme toivoa,
että jokainen täällä palvellut on jouk-
ko-osastostaan Isämme lailla ylpeä.

Antakoon syntymäpäiväpakkettim-
me Teille ymmärrystä ja voimaa kas-
vatustyössänne vapaan ja myös siviil-
issä oikeudenmukaisen Isänmaan hy-
väksi!

Evl Heikki Laguksen vastauspuhe Jääkäritalolla 9.3.2001 Aarre Vou- tilaisen Mannerheimristien luovu- ustilaisuudessa:

"Aarre Voutilaisen läheiset, hyvät läs-
näolijat, Uudenmaan Jääkäripataljoo-
nan puolesta haluan kiittää tästä arv-
vokkaasta lahjoituksesta, jolla olette
halunneet muistaa pataljoonaa, sen
henkilökuntaa ja siinä palvelevia varus-
miehiä. Voimme nyt tarjota tälle tilai-
suudelle tavanomaista juhlavimmat
puitteet. Viettäähän pataljoonamme
80-vuotisjuhlaansa.

Eräs ensimmäisistä tehtävistäni
Uudenmaan Jääkäripataljoonan ko-
mentajana oli saattaa Aarre Voutilais-
ta hänen viimeisellä matkallaan. Mie-
leeni tulee se lämmin tunnelma, joka
vallitsi muistotilaisuudessa keväällä.
Uskon sen henkineen sitä ilmapiiriä,
joka vallitsi hänen ympärillään.

Siinä tilaisuudessa lupasin, että
Aarre Voutilainen tulee säilyttämään
aina paikkansa pataljoonan esikuvana.
Nuoret ja vanhemmatkin tarvitsevat
esikuvia, majakoita, joista ottaa suun-
taa. Kun osaltamme kasvatamme nuor-
ria miehiä ja ehkä jo lähitulevaisuudes-
sa myös naisia omaksumaan elämän-
sä ohjenuoraksi isänmaalliset arvot, tu-
keudumme myös hänen antamaansa
esimerkkiin toiminnasta niin sodan kuin
rauhankin aikana.

Koulutuksessa moni asia on muut-
tunut. Muutokset ovat kuitenkin vain
lähinnä tekniikan kehittymisestä johtu-
via yksityiskohtia. Rohkeus, aktiivisuus
ja tehtävän tinkimätön täyttäminen
sekä toverista huolehtiminen, jääkäri-
henki eivät ole muuttuneet eivätkä
muutu. Niiden juurruttaminen nuoriin
asevelvollisiin on edelleen keskeinen
osa pataljoonamme tehtävää.

Organisaatiot ammentavat voimaa
perinteistään. Sodan ajan JP 2:n ja sen
läheisen kilpakumppanin JP 5:n suori-
tukset muistuttavat meitä niistä uhra-
uksista ja ponnisteluista, jotka olivat
tarpeen Suomen itsenäisyyden puolus-
tamiseksi. Perinnejoukkojemme esi-
merkit kannustavat meitä työssämme.

Haluan vielä kerran kiittää teitä
meille osoitetusta tuesta työssämme.
Pyrimme parhaamme mukaan olemaan
meille osoitetun luottamuksen arvoisia.
Nämä merkit saavat paikkansa täällä
Jääkäritalon seinällä. Olkoot ne siinä
muistuttamassa meitä edellisten suku-
povien työstä ja kannustamassa meitä
omassa työssämme."